

Interview met Norbert Schwaiger: de stimulerende en oriënterende rol van de Europese Raad (Brussel, 22 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_norbert_schwaiger_de_stimulerende_en_orienterende_rol_van_de_europese_raad_brussel_22_november_2006-nl-044879of-d910-4e32-9113-bof7013b5e.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Norbert Schwaiger: de stimulerende en oriënterende rol van de Europese Raad (Brussel, 22 november 2006)

[Raquel Valls] Hoe zag u de uitbreiding van de rol van de Europese Raad als stimulerende en oriënterende instantie? Bent u gedurende uw loopbaan op bijna alle Europese Raden aanwezig geweest?

[Norbert Schwaiger] Ja, behalve één belangrijke, die ik heb gemist omdat ik in de Verenigde Staten was. Maar inderdaad, ik heb de instelling zich zien ontwikkelen. En al van bij het begin overigens. Ik denk dat Giscard d'Estaing het er al over had – hij had het initiatief genomen voor de gedaanteverandering van de reeks topontmoetingen die hadden plaatsgevonden na de topontmoeting van begin december 1969 in Den Haag die voor een grote doorbraak had gezorgd en waar het groen licht was gegeven voor de voltooiing van de interne markt en van de andere beleidslijnen die al in het Verdrag van Rome stonden –, hij had het over doorgronding... Men had destijds al het ontwerp van de monetaire unie gemaakt, dat helaas een beetje was vertraagd door de energieproblemen met de olieprijs en ook, in zekere mate, door de problemen na de Britse toetreding, waarbij er eerst een zorgezegde heronderhandeling was gevraagd door eerste minister Callaghan, en daarna, na de komst van mevrouw Thatcher, die *her money back* wou.

Tot in 1984 in Fontainebleau waren er de Britse problemen – communautaire financiering – die de Europese Raden overheersten en die zelfs de bereikte vorderingen voorwaardelijk maakten. Fontainebleau maakte dus de weg vrij voor de realisatie van de voltooiing van de Gemeenschappelijke markt. Drie jaar later werd daar de Europese Akte aangenomen die, met voornamelijk de wijziging van één bepaling (artikel 100, waaraan een 100 A werd toegevoegd, met door dit besluit de gekwalificeerde meerderheid voor de meeste reglementen en richtlijnen van de interne markt), de deuren heeft geopend voor nieuwe ontwikkelingen. Ook het initiatief van de monetaire unie werd daar opnieuw opgenomen. De realisatie van de interne markt creëerde een echte beweging, een opening.

Ik geef deze voorbeelden echter omdat de Europese Raden die dit tot stand hebben gebracht, het niet bij hun oriënterende en stimulerende rol hebben gelaten, maar inderdaad de rol hebben gespeeld die per definitie steeds de hunne was, namelijk, de laatste instantie zijn. Beroepsinstantie of instantie die uiteindelijk de lastigste moeilijkheden, die niet aan de gespecialiseerde ministers konden worden overgelaten, oploste. En natuurlijk was het probleem van de Britse deelneming in de communautaire begroting een van de vraagstukken die in zekere mate alles blokkeerde – het is daarom dat ik het vermeld – zoals er veel later bijvoorbeeld, voordat de uitbreiding met Spanje en Portugal tot stand kon worden gebracht, het probleem was van de Grieken die de zekerheid wensten dat [Griekenland] niet overstelpt zou worden door de nieuwe mediterrane concurrenten in zijn traditionele producties en in zijn economie.

In die tijd was het de Europese Raad die moest beslissen over de geïntegreerde mediterrane programma's. En er zijn andere voorbeelden uit de recentere geschiedenis waarin de Raad deze rol van uiteindelijke besluitvormingsinstantie voor de belangrijke vraagstukken heeft gespeeld. Ik denk dat men altijd is blijven praten, omdat dat statiger is, de Europese Raad stort zich niet in de strijd, hij blijft daar een beetje boven staan, in een areopage. Maar we moeten praktisch blijven. Het is zeer goed, eens de wegen open zijn, geeft de Europese Raad de richting aan, geeft hij impulsen. Eens men er een programma heeft van gemaakt, zoals in Lissabon, Portugal, om van de Gemeenschap de meest concurrentiekrachtige en best presterende entiteit op industrieel, commercieel enz. vlak te maken, daarna vroeg de Europese Raad elk jaar een rapport om te kunnen zeggen: «Het is goed» of «Het is niet genoeg, er moet meer worden gedaan»...

Of nog zoiets... men heeft een gelijkaardig programma gemaakt op het gebied van justitie en binnenlandse zaken in Tampere, Finland. Daarin had men alle materies beschreven voor, in ieder geval, de voorzienbare toekomst op het gebied van justitie en binnenlandse zaken. Tegelijkertijd waren er ook nieuwe methodes ingevoerd, een soort van *benchmarking*, waarbij op basis van de rapporten van de Commissie of van het voorzitterschap met regelmatige tussenpozen onderzoek moest worden gedaan naar de vorderingen in een bepaald domein. Dus ook daar heeft men de impuls van de Europese Raad gegeven, eerst om dit soort van programma's te maken, daarna om ze te bewaken, om nieuwe methodes te creëren om deze bewaking en deze impuls mogelijk te maken. Er is dus steeds een beetje van alles, niet waar? En het is gewoon belangrijk voor het publiek dat het beseft dat de Europese Raad niet boven de werkelijkheid zweeft, maar zich bij

gelegenheid in de strijd mengt, en dat het die Europese Raad is die moet beslissen en die de zaken ter hand moet nemen.